

Alleen koffie, of ook nog Spaanse toast?

Zaterdagochtend, vandaag begint de zomer echt. Een idyllisch pleintje in Amsterdam Oud-West; platanen en spelende kinderen. We zetten onze fietsen op het plein tegen het hek. Het huis waar Pepe woont, is op de hoek. Welke deurbel? We kunnen tegen de gevel roepen, maar gebruiken liever de gsm. Onze cartoonist, die vandaag ook fotograaf is, praat in zijn telefoon. O ja, dat kan beter in het Engels. Even later staan we met Pepe (26 jaar) en een Spaanse vriend in een piepkleine kamer met veel ramen. Uitzicht op de straat en uitzicht op het plein.

De vriend gaat juist weg en Pepe overlegt even met ons over het ontbijt. We krijgen om te beginnen koffie of espresso uit het bekende achthoekige aluminium potje. De kamer is eenvoudig ingericht. Opvallend zijn de felgekleurde kussenhoezen en sprei: rood, rose, geel, blauw, groen.

Pepe is pas sinds een maand of acht in Nederland. Hij werkt in een soort stage-na-de-studie voor het bedrijf dat de concerten van Paradiso en de Melkweg op internet zet. We spreken Engels.

Hoe ontbijt je meestal?

“Mijn ontbijt is altijd *soft*.” We begrijpen dat hij niet gewend is aan een zwaar ontbijt. “Ik zal straks Spaanse toast maken, met tomaat en olijfolie. Ik ben in Marokko geweest en ontdekte dat het eten daar vergelijkbaar is met waar ik vandaan kom. De pannenkoeken bijvoorbeeld, die noemen wij *crêpes*, maar ze zien er hetzelfde uit. Maar zelf wil ik ’s morgens alleen iets lichts. Mijn maag zit dan nog dicht. Neem bijvoorbeeld de muffins die je hier kan krijgen. Die zijn zo massief. In Spanje heb je de magdalena’s, heerlijke lichte koekjes waarvan je er met gemak een stel achter elkaar eet. Maar meestal eet ik ’s morgens cereals of toast, met koffie erbij. Ik heb wel gemerkt dat ik wat moet eten om ’s morgens goed aan het werk te kunnen.”

Hoe wonen jullie hier?

“Het is geen studentenhuis, maar iedereen huurt hier een kamer en er is een gezamenlijke keuken. Een bewoner is Nederlands, twee zijn Italiaans en er is een Duitser, die werkt bij TomTom.”

“Ja, met de andere verdiepingen hebben we ook contact. De deuren staan altijd open. Er zijn ook drie Portugezen, er is een Canadees meisje. Ik ben de enige Spanjaard hier.”

De Spaanse jongen van daarnet, Manuel, blijkt een vriend uit Spanje te zijn die hier op bezoek is. Vanaf dat ze tien waren zijn Pepe en hij zijn al met elkaar bevriend.

Waar woonde je in Spanje?

“Ik kom uit Zuid Spanje, uit Hellín. Dat is bij de kust van Alicante, iets meer in het binnenland. Maar de laatste zeven jaar heb ik in Madrid gewoond. Eerst om te studeren en daarna werkte ik voor film en tv.”

Hoe kwam je hier terecht?

Ik kwam hier om mijn Engels te verbeteren. Ik wist dat in Amsterdam iedereen Engels spreekt, want ik kwam hier zes jaar geleden al. Toen had ik een Nederlandse vriendin. Ik had ook nog overwogen om naar Brighton te gaan.”

Brighton?

“Ja, Brighton vind ik ook leuk. Maar het gaat om de feeling. En dat had ik in Amsterdam helemaal. Ik kwam uit het Centraal Station en liep op het Damrak. En ik weet niet waarom, want het is daar niet bijzonder mooi, maar ik dacht: ik ga hier wonen.”

“Ik heb toch liever de Nederlanders dan de Engelsen. Engelsen zijn veel afstandelijker. En het eten is slecht in Engeland. Het beste wat ze daar hadden was nota bene McDonald’s! In de supermarkten is ook niets te vinden. Hier in Amsterdam kan ik zo’n beetje hetzelfde kopen als in Spanje. En hier zijn veel buitenlandse restaurants.”

Ken je typisch Nederlands eten?

“Ja hoor, pannenkoeken, kroketten, bitterballen en kaas. Ik heb ook Nederlandse familie in Rotterdam. Dus ik ken ook die kleine groene balletjes en daar dan soep van. Ja inderdaad, erwtensoep. De eetgewoonten zijn hier wel heel anders, omdat bij ons de lunch het belangrijkste maal is en we voor diner vaak alleen een salade eten. Hier krijg je voor de lunch een sandwich en misschien soep en dat is het.”

“Mijn eetgewoonten zijn nu eigenlijk een beetje gek. Dat heeft met mijn dagindeling en mijn werk te maken. Ik eet wanneer ik honger heb, behalve ’s morgens dus. Ik dwing mezelf om goed te ontbijten.”

Hoe ziet je dag eruit?

“Om half negen sta ik op en om half tien moet ik beginnen op mijn werk op het Leidseplein. Lekker dichtbij. Ik werk bij marketing en wat ik doe is eigenlijk het promoten van het bedrijf in mijn land, in Spanje dus. Ik praat met de media. Ik doe van alles om te proberen meer mensen naar de site te trekken. Vaak heb ik interviews met de artiesten. Het is heel anders dan mijn werk in Madrid; daar deed ik productiewerk. De sector is wel vergelijkbaar; daar film en tv, hier internet.”

Je kwam naar Nederland zonder werk.

“Ja. Maar toen ik hier aankwam kon ik direct aan de slag bij de receptie van het hostel waar ik naar toe was gegaan. Bij het Vondelpark. Meteen daarna heb ik mijn c.v. afgegeven bij alle productiebedrijven.”

“Ik ben zo blij met het werk dat ik nu doe. Want ik hou enorm van muziek. Muziek is niet mijn hobby; nee, het is mijn leven. Ik vind dat ik echt geluk heb, want ik kwam hier om Engels te leren en nu heb ik deze kans gekregen. Dit is *top of the media*. Ik hou van muziek en van media. Het is de combinatie. Werken bij tv vind ik niks. Dat is een fabriek, snel, niet artistiek.”

“In Madrid studeerde ik audiovisuele communicatie. Ik deed binnen mijn studie ook fotografie en muziek, maar vooral film. Via mijn universiteit kon ik voor het werk dat ik nu doe een beurs krijgen, de Leonardo-daVincibeurs, die bedoeld is om werk te vinden in je studierichting. Voor het bedrijf is het natuurlijk prachtig, want je komt gratis werken terwijl je wel afgestudeerd bent. Ik krijg nog wel een soort stagevergoeding van het bedrijf.”

Kan je namen noemen van artiesten die je hebt mogen interviewen?

“O, ik zou dan honderd namen moeten noemen. De meeste indruk maakte mijn interview met Kate Nash. Mijn vrienden vielen zowat flauw. Maar haar muziek is niet mijn smaak. Het is echt pop. De meeste bands en artiesten die optreden in Paradiso maken independent music, onafhankelijke muziek. Rockbands, punk, hiphop. Voor mij zijn het beroemde musici, maar niet altijd voor het grote publiek. Ze treden op op Pinkpop, Lowlands en allerlei andere zomerfestivals in Europa.”

Iets heel anders; je zei net dat mensen uit Amsterdam aardig zijn ...

“Ja, ik ken eigenlijk alleen mensen uit Amsterdam. Maar op Koninginnedag zag ik ook andere Nederlanders. Die waren niet aardig. Het was heel vreemd. Ik was met vijf Spaanse vrienden en vroeg naar een bar. Dat ging wel anders dan ik in Amsterdam gewend was.

Maar ik wil mijn oordeel niet baseren op die paar mensen. En overal heb je het natuurlijk dat op feestdagen mensen van buiten naar de stad komen en zich daar een beetje vreemd gedragen.”

In Spanje kom je aan de kust toch ook Nederlanders tegen?

“De Nederlanders die ik daar ken, zijn allemaal aangepast. Die spreken Spaans. Mijn buurman daar, bijvoorbeeld. Ze werken of in de toeristenindustrie, of in de film. Ik heb daar Nederlandse vrienden. Die zijn helemaal Spaans. Ze wonen er al meer dan vijf jaar.”

Na nog wat vragen en antwoorden moeten we concluderen dat Pepe in Spanje niet in de typische toeristengebieden aan de kust komt. Zijn Nederlandse vrienden daar werken in de ‘countryside’, ook of voornamelijk voor binnenlandse toeristen.

Het is zo langzamerhand tijd om de koffie in te schenken. Die staat nog steeds onaangeroerd op tafel. Pepe vertelt dat hij hier niemand kende toen hij in november naar Amsterdam kwam. “Maar de mensen waren allemaal heel aardig.”

Wat vind je van de verschillende culturen in Amsterdam?

“O, voor zover ik kan zien, zijn die hier veel meer geïntegreerd dan in Madrid. Of in Bilbao, Barcelona of andere Spaanse steden. Daar wonen ze veel meer in aparte buurten en hier woont iedereen meer door elkaar.”

“In dit huis, waar ik nu woon, is het anders. De mensen die hier wonen, leiden zo’n beetje hetzelfde leven ook al komen ze uit verschillende culturen. Maar goed, ze zijn dan ook allemaal Europees, of Westers. De meest exotische komt uit Oezbekistan.”

“Hier op straat kom je Marokkaanse en Turkse mensen tegen en het contact dat ik met ze heb is de normale beleefdheid. Of in elk geval, wat voor mij gewoon is. Hier merk ik wel een klein verschil. Want ik kies soms de Spaanse manier van met elkaar omgaan. Daar praat je met je burens, in de supermarkt, of in de wasserette. Het heet *vida de barrio*, ‘neighbourhoodlife’. Mensen op kantoor zijn soms verbaasd omdat ik op straat meer mensen gedag zeg dan zij, hoewel ik hier nog maar zo kort ben.”

“In het dorp doet iedereen het, maar niemand heeft het erover. Het hoort gewoon bij de gemeenschap. Maar in Madrid zijn mensen op zoek naar *vida de barrio*. Want een stad als Madrid is te groot en je wilt een kleinere plek die je kan overzien. Waar je de mensen in de winkels kent.”

Wij hadden het er net op de fiets nog over: als je Amsterdam met bijvoorbeeld Parijs vergelijkt, lijkt Amsterdam dan niet meer op een dorp?

“Ik weet het niet. Ik kom uit een dorp en ik ging in Madrid wonen, de grootste stad van Spanje, en ik moest mij compleet aanpassen. Mijn hele lijf moest zich aanpassen. Stad of dorp; ik vind het nu allebei prima. Misschien heeft Amsterdam toch wel iets van een dorp. Bijvoorbeeld als je nu die kinderen buiten hoort spelen, lekker alleen, zonder toezicht. Maar aan de andere kant is Amsterdam wel duidelijk de hoofdstad. Je kunt hier alles vinden op het gebied van uitgaan en cultuur.”

“Ja, Madrid is wel veel meer een stad. Ik houd ook wel van Barcelona, een prachtige stad. Ik heb familie uit de omgeving, uit Catalonië. Eigenlijk is Barcelona de meest Europese stad van Spanje, en de meest toeristische. Toch houd ik meer van Madrid. Als ik hier klaar ben, wil ik daar weer naar terug. Omdat ik het zo Spaans vind. Maar dat vinden mensen niet leuk als je dat zegt.”

“Je hebt in Spanje natuurlijk overal onafhankelijkheidsbewegingen, zoals in Catalonië en in Baskenland. Daar hou ik niet van. Hoewel het vaak alleen de politici zijn die zich ermee bezighouden. De mensen op straat verontschuldigen zich voor de politici. Mijn vriendin bijvoorbeeld komt uit Baskenland. Als je daar met mensen praat, merk je wel dat onafhankelijkheid alleen een probleem is voor de politici. Die kunnen daarmee geld krijgen van de centrale regering en daardoor macht. Ik vind het fascisten. Ik weet wel dat ze vochten tegen Franco en het fascisme, maar nu zijn ze het zelf. Ik vind: als je met vlaggen zwaait, heb je geen ‘open mind’. Dan leg je alleen maar nadruk op verschillen.”

O, in Nederland zie je nu heel veel vlaggen met het Europees kampioenschap.

“Nou, met de Europacup vind ik het wat anders. Maar wat je hier bijvoorbeeld ziet met de eindexamens, dat de tas aan de vlag wordt gehangen... En ook met Koninginnedag. In Spanje zie je dat niet. Daar zie je de vlag alleen bij sport. Ik heb zelf niet in het totalitaire regime geleefd en mijn moeder ook nauwelijks, maar mijn grootvader wel. De mensen in Spanje zijn een beetje bang voor de vlag.”

“Ik hou echt niet van politiek. In Madrid speelt het wel sterk. Als ik ga stemmen, kies ik altijd maar de minst slechte optie. Ik moet ook niets hebben van politici. De laatste keer stemden al mijn vrienden tegen Aznar, die aardige president, vanwege de koers die hij insloeg. We willen niet naar Irak.”

“Nee, dat we niet naar Irak willen, komt niet speciaal vanwege onze historie in Spanje. Niemand wil toch in een oorlog komen? Deze oorlog heeft alleen maar economische motieven.”

We komen te praten over de sterke band die Pepe in Andalusië voelt met Marokko. De naam van zijn dorp is Arabisch. Een groot verschil is natuurlijk, dat het daar een islamitische maatschappij is en dat de religie veel meer in de samenleving is ingebed. “Ik kan me niet de laatste keer herinneren dat ik naar de kerk ben geweest.”

Dan realiseert Pepe zich dat we nog geen toast hebben gehad. Ach, we waren zo verdiept in ons gesprek. De koffie was lekker en eerlijk gezegd hadden we thuis al een klein hapje vooraf gehad.

Pepe benadrukt nog eens dat wat er besproken is alleen maar is hoe hij het ziet. “Een andere Spanjaard zal het anders zien.” En dat was nou precies waar het ons om ging. Zomaar een inwoner uit Amsterdam en hoe hij de dingen ziet.

Als je weer uit Amsterdam weggaat, wat zal je dan het meeste missen?

“De stad zoals die is. En mijn fiets natuurlijk. Rijden op de fiets is in Madrid onmogelijk. Maar ja, ik zal de stad missen, de stijl, de mix van alles. De grachten, het water en het groen terwijl ik fiets. Twee songs op mijn i-pod en dan ben ik op mijn werk.”

“Wat ik echt niet zal missen is het weer. Vrienden uit Spanje die me hier komen opzoeken, roepen verbaasd dat ik zo wit ben! Ik heb zon nodig.”

